

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 9516100079
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9516100079.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Martina Bargela, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Pavla Farkaša, v trestnej veci obvineného Ing. H. R., pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2016, sp. zn. 5 To 12/2016, v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 25. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/16/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Ing. H. R. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 25. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/16/2016, bol obvinený Ing. H. R. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 19. októbra 2015 vo vestibule T. samosprávneho kraja na F. J. č. XX v T. T. (ďalej len „T.“) ako konateľ spoločnosti T.Q., s.r.o., W. nad U., ponúkol D. E., zamestnancovi T. na oddelení správy majetku a investícií, úplatok vo výške najmenej 30.000 Eur (2.000 Eur x 15 rokov) za to, že ako referent vyššie uvedeného oddelenia v súvislosti s rozhodovaním o vyhlásení verejnej obchodnej súťaže na vydanie koncesie na dodávku tepla a modernizáciu kotolne v DSS U. zabezpečí cez ďalších svojich kolegov a nadriadených, aby bola táto súťaž opätovne vyhlásená a túto ponuku opäť zopakoval na stretnutí v budove T. dňa 5. novembra 2016.

Za to bol obvinenému Ing. H. R. podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka. Zároveň bol obvinenému podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. uložený aj peňažný trest vo výmere 300 Eur (slovom tristo) a pre prípad, že by jeho výkon mohol byť úmyselne zmarený podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

Proti naposledy zmienenému prvostupňovému rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) podľa § 319 Tr. por. zamietol uznesením z 24. novembra 2016, sp. zn. 5 To 12/2016.

Dňa 10. júla 2017 bolo Špecializovanému trestnému súdu Pezinok doručené dovolanie obvineného Ing. H. R., podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Andrey Slezákovéj smerujúce proti uzneseniu najvyššieho súdu z 24. novembra 2016, sp. zn. 5 To 12/2016, v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa z 25. augusta 2016, sp. zn. PK-1T/16/2016. Ako dovolacie dôvody boli uplatnené dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Tr. por.

V odôvodnení podaného dovolania mal obvinený za to, že súdy sa pri hodnotení vykonaných dôkazov nedostatočne vysporiadali so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie o jeho vine, či nevine. Je presvedčený, že ide o veľké nedorozumenie, pretože on D. E. nikdy žiaden úplatok nesľúbil, neponúkol, ani nedal. Súdy vychádzali v podstate len z jeho výpovede a vyhotoveného zvukového záznamu ich komunikácie. Nebol produkovaný žiadny priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval z korupčného správania. Celá jeho trestná vec bola založená len na subjektívnom vnímaní situácie D. E..

Dovolateľ poukázal aj na to, že verejná obchodná súťaž týkajúca sa zákazky na dodávku tepla a modernizáciu kotolne Domovu sociálny služieb U., F. T., bola ukončená už 23. júna 2015, pričom osobné stretnutie medzi ním a D. E. sa uskutočnilo 19. októbra 2015, teda v čase, keď už bol poslancami schválený návrh na rekonštrukciu kotolne zmieneného domova a pripravovali sa podklady pre vyhlásenie verejného obstarávania na rekonštrukciu. Opakovane zdôraznil, že z jeho strany nedošlo k žiadnemu ovplyvňovaniu D. E.. Ten napokon nebol oprávnený sám žiadnu súťaž ani vyhlásiť ani ovplyvniť, pretože proces verejnej obchodnej súťaže sa realizuje v niekoľkých stupňoch, ktorý podlieha schváleniu viacerými osobami.

Obvinený ďalej zastával presvedčenie, že svojím konaním prekazil (na základe jeho stanoviska) značne predražený obchod pre spoločnosť Z. XJ. so sídlom v F., ktorý už bol v rámci Úradu T. odsúhlasený, ale neprešiel v zastupiteľstve tohto samosprávneho kraja. Ním uvádzané skutočnosti podľa neho potvrdzuje výpoveďami aj svedkyňa Ing. T. P..

Rovnako bol toho názoru, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky pre použitie agenta v zmysle ustanovenia § 117 Tr. por., pretože neboli získané poznatky o jeho úmysle spáchať trestnú činnosť korupcie, čím sa pôsobenie agenta dostalo do rozporu s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože štátny orgán použil agenta v rozpore s ustanovením § 117 Trestného poriadku, čl. 22 ods. Ústavy SR, čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu. S takouto iniciatívou agent D. E. v odpočúvanom rozhovore prišiel sám. Obvinenému sa tiež snažil podsúvať presné čísla, prispôbovať situáciu a snažil sa rozhovor upriamovať tak, aby mu obvinený odpovedal na otázky a provokoval ho tým. Neskôr pri rozhovore agent opäť obrátil komunikáciu na predmetnú zákazku rekonštrukcie Domova sociálnych služieb U., F. T.. V jeho trestnej veci teda išlo o snahu agenta vyvolať u obvineného konanie, ktoré by bolo možné posúdiť ako trestnú činnosť.

V závere obvinený uviedol, že pre dovolací súd je rozhodujúce, či bol skutok ustálený súdom v pôvodnom konaní subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) a písm. g) Tr. por. obvinený videl v tom, že odvolací súd neposúdil jeho trestnú vec individuálne, so zreteľom na konkrétnu situáciu a okolnosti prípadu, čím bola porušená zásada voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., čoho dôsledkom bolo nesprávne právne posúdenie skutku.

Obvinený Ing. H. R. navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 386 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok z 25. augusta 2016, sp. zn. Pk-1T/16/2016 v spojení s rozsudkom (správne má byť uznesením) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2016, sp. zn. 5To 12/2016 bol porušený zákon v neprospech obvineného. Aby podľa § 386

ods. 2 zrušil napadnuté rozhodnutia v celom rozsahu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. vec prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Tr. por.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa pritom týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., tak k tomu považuje najvyšší súd za dôležité poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por. alebo ho zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnenému dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (k tomu bližšie pozri uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. je potrebné poznamenať, že dovolanie z tohto dôvodu možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané

zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Najvyšší súd má ďalej za to, že hodnotenie dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyjadrenou v § 2 ods. 12 Tr. por. vykonané súdmi nižšieho stupňa je vylúčené z posudzovania dovolacím súdom. Zo strany obvineného ide v tejto súvislosti len o námietky skutkového charakteru. V zmysle uvedenej zásady nie je súdu rozhodujúcemu o vine obvineného možné prikázať, o ktoré dôkazy má oprieť svoje rozhodnutie, ani akú relevanciu (váhu) má prikladať jednotlivým vykonaným dôkazom (rozsah a druh dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti je na vlastnej úvahe súdu). Platí, že súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti nie je viazaný žiadnym dôkazom, keď zároveň žiaden zo zákonne súladných dôkazov nie je v tomto smere ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu môže byť uznaná vina v trestnom konaní (neplatí však, že na základe určitého dôkazu alebo dôkazov vina uznaná musí byť). Tým dovolací súd nijakým spôsobom nespochybňuje skutkové zistenia vo veci konajúcich súdov.

Pokiaľ ide o namietané nesplnenie zákonných podmienok použitia agenta podľa § 117 Tr. por., s týmto sa dostatočným (a to nad mieru jasným a zrozumiteľným) spôsobom vysporiadal už odvolací súd vo svojom odôvodnení uznesenia z 24. novembra 2016, sp. zn. 5 To 12/2016, s ktorým sa aj dovolací súd stotožňuje. V tejto otázke odvolací senát poukázal na kontinuitu svojej rozhodovacej činnosti v otázke

posudzovania policajnej provokácie, keď už v korupčnej kauze týkajúcej sa bývalého sudcu Okresného súdu Čadca (sp. zn. 1Toš 8/2009) veľmi precízne rozlišoval medzi policajnou provokáciou a tzv. „skrytou reakciou“ polície, pričom aj v tomto prípade už vychádzal z judikatúry ESLP a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2001, sp. zn. Tzo V 5/2001, ktorého právne závery vychádzali z nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 22. júna 2000, sp. zn. III. ÚS 597/99), ktorá napokon vyústila do definitívneho právneho názoru uvedeného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2012, sp. zn. 5To 6/2012, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 52/2014 .

Dovolací súd len pripomína

Pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala.

Skrytá reakcia polície smie naproti tomu sledovať zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu, zabezpečenie dôkazovo jeho trestno-právne postihnuteľnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a minimalizácii spôsobených škôd.

Pokiaľ by však činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontrolovaná osoba spáchala trestný čin, šlo by už o policajnú provokáciu trestného činu.

Za kľúčovú odlišnosť skrytej reakcie polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neiniciuje, t.j. nevytvára u kontrolovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky.

Tieto podmienky však nesmú byť nijako mimoriadne, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo páchatel' si osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu.

V posudzovanej veci zo strany orgánov činných v prípravnom konaní išlo len o tzv. skrytú reakciu polície.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. preto nebol zistený.

V posudzovanej trestnej veci obvinený formálne uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (dovolanie z tohto dôvodu možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť). Ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojštánčné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani doplniť (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por).

Povedané inak, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného považuje najvyšší súd (opätovne) za zrejmé, že námietky dovolateľa ohľadne vo veci vykonaného dokazovania stoja zjavným spôsobom aj mimo uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 písm. i) Tr. por. pretože smerujú len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov. Dovolací súd sa nimi preto nebude bližšie zaoberať.

K namietanému právnemu posúdeniu konania obvineného v prvom rade najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou zo strany súdov nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada na danom mieste tiež podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, aby skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že konanie obvineného bolo podradené pod správnu skutkovú podstatu.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda nebol naplnený.

S poukazom na vyššie uvedené bolo rozhodnuté tak, ako je to vyjadrené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.